

De dolor carmesí

En primer lloc haig de confessar que per primera vegada em sento trista. M'envaeix el feixuc pensament que sovint treballo massa. De vegades sento que hauria de deixar fer a la vida, però en nombroses ocasions no puc resistir-me al terrible plaer de seguir fent allò que porto fent sempre. No obstant, l'última persona amb qui vaig tractar em va capgirar les agulles del rellotge. Fou aleshores quan em vaig adonar que de vegades sóc esclava de la precipitació i massa amiga de l'imprevist. Mira que és curiós, però d'entre totes les armes, l'única que fou capaç d'atrapar-me van ésser les paraules. Sempre recordaré el dia i els mots que van ser capaços de desorientar-me. Sempre he hagut d'enfrontar-me a tot tipus de paraules, però la història que hi anava lligada va matar-me, aquest cop fou tot molt diferent.

Crec que vaig caure en l'error de no fer cas del meu pare, ell ja m'havia avisat molt severament, i el cert és que per primer cop vaig tenir afecte per algú. Aquella nena va cridar la meva atenció des que va néixer i des d'aleshores vaig quedar atrapada per aquella petita història a què vaig posar el punt final quan no s'ho mereixia.

El seu primer plor va despertar-me de matinada, recordo que eren les quatre i feia tan sols tres hores que dormia atès que havia hagut d'endur-me alguns vells pacients de l'hospital de Sant Pau, res d'especial, llei de vida. La meva consciència em permet recordar que aquelles primeres llàgrimes foren diferents, fet que va despertar una curiositat dins meu de la qual no vaig poder desprendre'm fins veure-la cara a cara. La nostra trobada va ser d'allò més sobtada: la vaig mirar als ulls i no entenc per què però a diferència d'altres casos, no vaig poder veure a través d'ells la vida que li esperava a aquell individu per poder esperar mínimament la nostra retrobada. No tinc el deure de fer-ho, però m'agrada visitar els nouvinguts. És curiós veure a les persones al moment de néixer i després d'uns quants anys, si tenen sort, és clar, tornar-nos a trobar tan diferents de com els vaig deixar, amb l'aspecte fred i trist. Fou l'únic cas en què no se'm va permetre fer una ullada a la història d'aquest nou individu, fet que despertà una maleïda curiositat que em neguitejava. No podia parar de pensar en com un individu tan petit i fràgil podia fer quelcom tan inesperat i imprevisit. Conseqüentment, vaig decidir no perdre de vista aquella història, prometia.

Pel que sentia del que deia la gent, es veu que fou una nena amb molta sort atès que va néixer en una família amb majúscules: els Calvet Martí. Recordo que la gent deia que era una nena molt estimada, llavors encara no sabia què volia dir aquesta paraula. Els humans l'empraven amb molta regularitat però no vaig ser capaç d'esbrinar el seu significat fins uns anys més tard. Recordo estar mirant per la finestra dels Calvet Martí i veure'ls habitualment fent quelcom molt estrany amb la cara. Crec que se'n diu somriure o almenys és la definició més propera que vaig trobar al diccionari. Moltes nits dormien tots tres al mateix llit mentre generalment el senyor Calvet explicava contes entusiasmadament mentre ella l'escoltava i s'arraulia al pit de la seva mare. Normalment mai no acabava d'escoltar la història sencera ja que el cansament que arrossegava cada dia tendia a guanyar-la.

Constantment em preguntava què feia observant tan detingudament aquella família i en especial aquella nena, però mai no vaig ser capaç de respondre'm a mi mateixa. Hi havia alguna cosa dins seu que atreia amb molta força la meva atenció. Per primera vegada desitjava parar de treballar durant una estona per anar a visitar-la; crec que la humanitat m'ho agraïa.

Recordo anar-la a visitar a l'escola on els senyors Calvet Martí la portaven cada matí. M'agrada veure com corria

rere la pilota, com saltava a la corda cantant aquelles cançonetes que ara mateix no recordo, com feia les trenes que el seu pare li havia ensenyat a fer a les seves amigues, en resum, veure com avançava dia rere dia la seva història.

Hi havia dies que m'hagués encantat abraçar aquella noia tan adorable, dormir al seu costat, jugar amb ella, veure pel·lícules junts, anar a passejar pel bosc, però malauradament pel bé de la humanitat és millor que em mantingui al marge. Com més a prop estigui d'algú més a prop està el seu punt final. Tot ésser humà té un punt final del qual no pot prescindir. A vegades em trobo amb gent que es pensa que corrents i fugint de mi aconseguiran allargar la seva història quan en realitat el que estan fent és corre cap a mi.

La nena dels cabells d'or va anar creixent exponencialment. La seva vida era com una droga: cada vegada necessitaves més i més. Recordo que era molt artística; li encantava dibuixar, de fet, casa seva era plena de quadres seus penjats a les parets. L'escola ja havia parlat diverses vegades amb els seus pares sobre el seu gran talent dins l'àmbit artístic. Endemés, fou una noia que sempre es caracteritzà pel positivisme: s'aixecava cada matí amb un gran somriure i una gran esperança que li permetia superar qualsevol obstacle. A més a més, feia que la gent que l'envoltava no pogués evitar somriure o ser més positiu amb la vida. Ho donava tot i més pels demés i estimava tant als seus pares que per ella no deixaven de ser dos amics més. Si hagués pogut donar medalles a la gent, de ben segur que ella en tindria unes quantes, però aquest no era el meu càrrec.

Un dia de cel clar, vaig rebre la carta del segell carmesí. Cada cop estava més acostumada a rebre cartes amb aquest segell que per mi no suposaven més que major quantitat de feina: havia de portar cada una d'aquestes cartes als seus destinataris que sempre rebien amb un mar de llàgrimes pel qual ja havia après a navegar. Era tan sols la simple notícia que probablement al cap de poc temps tocaria donar-me la mà i passejar una estona fins evadir-nos. És trist saber que la gent el que més desitja és estar allunyada de mi, no obstant, crec que a hores d'ara entenc aquesta elecció.

Vaig girar la carta i llegí el nom Rosa Martí Díaz.

Ràpidament vaig dirigir-me al departament de resultats clínics on vaig desar la carta del segell carmesí dins l'arxivador amb el nom que corresponia al del sobre.

Generalment, si no tinc feina m'agrada anar a veure la gent que rep aquest tipus de cartes. La Rosa acabava de deixar a la seva filla a l'escola, i es va acomiadar d'ella amb una forta abraçada. Seguidament, arrancà el cotxe i es dirigí cap a l'Hospital Clínic de Barcelona atès que tenia hora a dos quarts de nou per recollir els resultats d'una anàlisi sanguínia que havia anat a fer-se la setmana passada després d'haver passat una bona temporada amb una forta pneumònia i anèmia.

Entrà per la porta principal i es dirigí cap al departament de recollida de resultats clínics. Va agafar el seu número i veié que encara li faltaven uns trenta minuts pel seu torn, així que decidí obrir el llibre que portava guardat a la bossa i s'endinsà en ell fins que va sentir el seu nom des de secretaria. Es dirigí cap la sala 22 sense saber que allí l'esperava la meua carta mentre jo l'observava des d'una finestra de l'hospital. En entrar a la sala amb el metge, aquest li entregà la meua carta després de donar-li una forta abraçada. Seguidament, vaig veure com li feia una explicació a la qual dubto que la Rosa pogués ser capaç d'atendre atès que el típic mar de llàgrimes s'havia apoderat del seu ser només en sentir una paraula que malauradament no vaig poder escoltar. Sort que no vaig fer-ho.

La Rosa agafà el cotxe i va marxar cap a casa, on l'esperava el seu estimat marit per fer-li una forta abraçada i per

estirar-se amb ella al llit abraçats i romandre durant hores en aquella situació de tristesa i malenconia. Un cop el magatzem de llàgrimes quedà completament buit, tots dos arribaren a l'acord de què la seva filla no se n'assabentaria de la nova notícia.

Així doncs, la nena que captà la meva atenció des del primer moment seguí somrient dia rere dia. Endemés, portava cada dia un ram de flors que recollia al parc del costat de l'escola per la seva mare que es trobava malament atès que, segons li havia explicat el seu pare, estava patint una grip efímera de poca importància. No marxava mai de casa sense donar-li una forta abraçada i un petó que desenfrenava una gran somriure a la mare. Aquests somriures que la nena aconseguia treure a la mare allargaven enormement la seva felicitat, però la distància que ens separava cada cop era més curta. Un dia abans de què li donés la mà i me l'emportés a fer un passeig, em va escriure una carta. Fou la primera vegada que un humà m'enviava una carta i potser fou per això que fou de gran impacte. És per això que m'agradaria fer-vos constància d'aquestes breus però intenses paraules que em deixà escrites la senyora Rosa Martí:

Estimada mort,

Des de l'última notícia que vaig rebre no paro de pensar en tu. Sovint em pregunto si he fet quelcom per merèixer això o simplement és un espontani resultat de l'atzar. No obstant, puc considerar-me una dona afortunada ja que tinc un marit que des del primer moment en què les nostres mirades es van encaixar m'ha estimat amb tot el seu cor, un amor evidentment mutu. Endemés, qui sap qui, em va fer el regal de tenir a la millor filla a qui he estimat des de que sentia com s'entrellaçaven els seus teixits dins el meu ventre fins ara i per sempre. És per això que t'escric senyora Mort; et prego que cuidis d'aquests dos éssers gràcies els quals he pogut acabar la meua història i poder dir que he tingut una vida feliç. Imploro que tinguis cura d'aquests bells cabells d'or, que no permetis mai que perdi l'esperança, el somriure, la força de voluntat i la felicitat que dia rere dia m'ha anat ensenyant a tenir.

Gràcies.

Atentament,

Rosa Martí Díaz

No va poder acabar d'escriure el seu cognom atès que ja era als meus braços. Me la vaig endur amb la carta a la seva butxaca a Passeig de Gràcia mentre parlàvem de la vida. Personalment, m'agrada poder tenir petites xerrades amb les persones abans de perdre-les per sempre. Vam estar parlant la major part del temps d'aquella nena que fou capaç de despertar la curiositat de la Mort: li vaig explicar que durant les meves hores lliures em dedicava a visitar-la i observar-la. Quedà sorpresa pel fet que la Mort es preocupés per alguna persona però li vaig aclarir que fou la primera vegada que m'atenia a aquells sentiments. Mentre creuàvem Portal de l'Àngel, la Rosa em donà la carta i em digué les seves últimes paraules abans d'evadir-se per sempre: estima-la.

Si haig de ser sincera, vaig haver de buscar el significat d'aquelles paraules tot i que no va servir de gaire atès que no vaig entendre el seu significat. Mentre baixava sola per Portal de l'Àngel em vaig adonar que m'havia oblidat de preguntar-li aquella paraula que li digué el metge que no vaig ser capaç d'escoltar. Vaig maleir no haver-me recordat de preguntar-li quelcom que va fer angoixar tant a la senyora Rosa.

Vaig assistir al tanatori de les Corts per donar suport a la resta de la família Calvet Martí. Per primera vegada vaig veure a aquella nena tan dolça plorar per tristesa; cada llàgrima vessada per aquella noia fou com una agulla que penetrava dins meu. Fou el primer cop que una mort em causà un sentiment de culpa. No entenia que em

passava, no podia veure aquella nena tan feliç, tan riallera, tan esperançadora per la gent del seu voltant plorar d'aquella manera. Tinc la possibilitat de poder veure els cors de les persones, però prefereixo no recordar l'estat en què es trobava aquell petit cor.

El seu pare va caure en una forta depressió de la qual s'amagava quan estava amb la seva filla per intentar transmetre-li esperança i valentia, dos valors que per primera vegada li van manca a aquella nena. S'aixecava cada matí amb poques ganes de començar el dia, no esmorzava i marxava per la porta de casa per anar a l'escola mentre un parell de llàgrimes li regalimaven. Semblava que els somriures se'ls hagués endut la mare a la tomba on la van enterrar: em costava veure-la somriure, i si ho feia podia detectar ràpidament que el cor expressava el contrari. Pel que fa a les classes, va deixar de prestar-hi atenció i començà a dibuixar-me a totes les llibretes, fulls, llibres i taules fet que provocà que els seus companys deixessin de contactar amb ella. Aquells dibuixos de mi, foren el toc que necessitava per recordar-me del que m'havia dit la seva mare: estima-la. No volia fallar-la, aquella carta que em va escriure va ser massa intensa, suficientment com per què quedés marcada en el meu interior. Simplement faltava una espurna per recordar el deure amb què amb trobava, i aquells dibuixos ho foren.

Mai havia estimat a algú, però no fou difícil aprendre a fer-ho; simplement era necessari recordar l'actitud d'aquella nena. Vaig pensar que la manera més eficaç d'estimar aquella nena era mostrar-li l'exemple de persona que havia estat des de petita per a tots, i mentre escric aquesta carta puc afegir que per mi també ho fou. Vaig dissenyar un somni en el qual reproduïa la seva vida i aquelles petites accions que foren capaces de sorprendre fins hi tot a la Mort, començant pel seu naixement, seguit dels somriures amb què sortia cada dia de casa, el positivisme i felicitat que transmetia als seus companys de l'escola, la seva generositat i acabant amb l'entrega diària d'aquell bell ram de flors i aquella encoratjadora abraçada que feia a la seva mare.

Vaig estar tota la nit observant-la, envoltada pels llençols mentre llegia aquella història que vaig dissenyar. Estava desitjant que es llevés per veure la seva reacció davant d'aquell somni; però no fou la que jo esperava. No entenia com aquelles paraules no havien servit a aquella nena ja no tant petita. Però em va enganyar i al sortir per la porta de casa va somriure per primera vegada en setmanes. Mai m'havia sentit tan satisfeta, qui diria que la Mort seria capaç de fer quelcom?

Els somriures van començar a brollar cada matí i l'esperança començà a créixer en aquella nena, mentre que aleshores també creixeren en el seu pare. Fou aleshores quan vaig mirar el cel i a totes les estrelles que el feien brillar i vaig sentir a la senyora Rosa dient: gràcies.

Un cop complert el deure que tenia, vaig continuar amb la meva feina sense deixar de visitar aquells cabells d'or com sempre havia fet.

Recordo perfectament el dia 19 de febre de l'any 1998 atès que fou el dia que vaig poder saber finalment quina fou aquella paraula que digué el metge a la senyora Rosa que no vaig poder escoltar. Vaig rebre una nova carta amb el segell carmesí típic i vaig preparar-me per realitzar la seva entrega. Abans però tenia que llegir el nom, així que vaig girar-la i llegí: Blanca Calvet Martí, la nena dels cabells d'or. Deixí la carta sobre la taula i vaig caure al terra mentre em preguntava el per què de tot plegat al mateix temps que em queia una llàgrima. Fou aleshores quan em vaig adonar que la paraula que no havia escoltat fou "*hereditària*".

Què estrany era veure'm actuar com havia estat actuant sempre la humanitat, què dolorós fou per primera vegada desprendre'm d'un fil de vida.